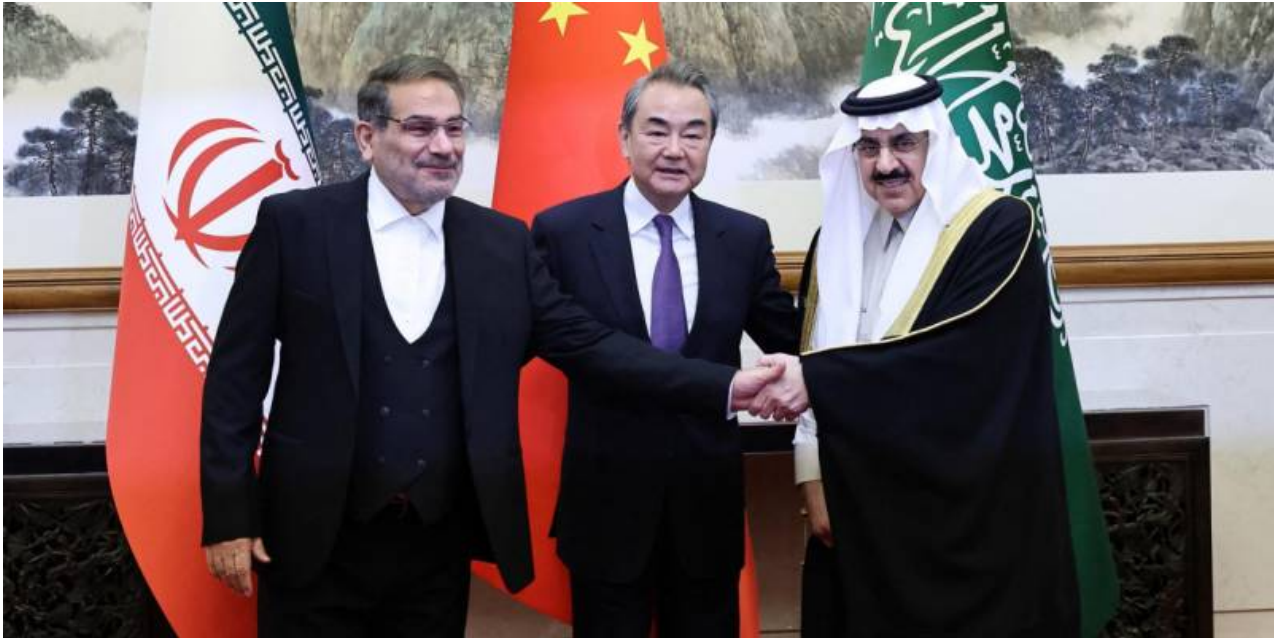

Dohoda mezi Íránem a Saúdskou Arábií jako začátek procesu „konsolidace Pekingů“

cs.topwar.ru/212612-soglashenie-irana-i-saudovskoj-aravii-kak-nachalo-processa-pekinskoj-konsolidacii.html

Michail Nikolaevskij

13. března 2023

Mírový plán pro Ukrajinu, který koncem února zveřejnilo čínské ministerstvo zahraničí, vyvolal mezi pozorovateli v různých zemích smíšené pocity. Někdo poukazoval na příliš obecné parametry osady, někdo se jí naopak snažil pochopit prostřednictvím svérázného jazyka diplomacie a specifík čínského vidění světa. Nicméně oficiální a maximálně veřejná prezentace takového plánu charakterizuje přechod Číny do aktivní pozice, a to nejen a ne tolik o tom, co se děje kolem Ukrajiny, ale o čínském obrazu budoucnosti jako celku. Za necelé dva týdny Peking přesunul figurky na několika deskách najednou, načrtl parametry a hranice sestavení obou svých makroregionů (pólů) a ukázal způsob a schéma interakce s ostatními hráči, neutrálními i nepřátelskými. .

Během tohoto období následovaly návštěvy, setkání a významná prohlášení jedna po druhé. Jejich hloubka a konzistentnost ukazují, že to, co máme před sebou, není rozvinutí vějíře situačních rozhodnutí, ale finalizace vyjednávacích procesů, řetězců vzájemně

souvisejících zájmů a rozhodnutí. Ekonomický systém Číny se stal nejen dostředivým (zahrnujícím sousedy a partnery), ale neméně důležitý je i indikativní a oficiálně dostředivý. Odtud taková téměř programová prohlášení a jednání, aktivní postoj k Ukrajině, veřejné završení řady let trvajících vyjednávacích procesů. Jedním z těchto kroků bylo zveřejnění textu společného prohlášení Teheránu a Rijádu o obnovení vztahů, návratu k bezpečnostní dohodě z roku 2001, respektování práv a nevměšování se do vnitřních záležitostí toho druhého.

Posledního kola jednání, která v Pekingu probíhá od 6. března (páté oficiální v kalendářním roce, nepočítaje schůzky mezi zvláštními službami), se zúčastnil tajemník Nejvyšší rady národní bezpečnosti Íránu A. Shamkhani , poradce pro národní bezpečnost Saúdské Arábie M. al - Aiban a Wang Yi, vedoucí kanceláře Komise Ústředního výboru KSC pro zahraniční věci Číny A svým způsobem bylo pro Araby a Peršany symbolické, že dohoda byla oznámena v pátek a po třetí hodině odpoledne. Stranám trvalo dva měsíce, než se dohodly na otázkách otevření ambasád, které by podle plánu měly být otevřeny měsíc před každoroční poutí. Otázka kvót a nákladů pro Íránce je jednou ze základních otázek vztahů mezi zeměmi, stejně jako vše, co souvisí s tématem hadždž. Stačí říci, že je samo o sobě samostatným diplomatickým tahounem v muslimském světě, a to jak ve směru zlepšení, tak i zhoršení. Zde si pravěk snad zaslouží samostatnou recenzi.

Tak daleko od náhodné symboliky a pečlivého načasování mají dobré důvody. Pokaždé, když se jednání blížila ke konečnému rozhodnutí, zasáhly do procesu „komplikující okolnosti“. Chtělo by se říci, že tyto okolnosti byly vymalovány v barvách americké vlajky, ale situace je mnohem složitější. Ostatně dnes v mezinárodní politice nemáme co do činění ani se státy, ale s jakýmsi nadnárodními syndikáty, sestavenými z těch nejrozmanitějších, které spojují společné programy a projekty. V tomto ohledu jsou to američtí politici, kteří

jsou možná nejvíce rozděleni, i když jedni z nejvlivnějších. O takové míře vnitřní konsolidace, jako je v dnešní Číně, se Spojeným státům ani nesnilo.

Bez tohoto pochopení je absolutně nemožné porozumět mnoha procesům probíhajícím na Blízkém východě. Jedna skupina zájmů blokuje tok cizí měny do Iráku, aby nesponzorovala Írán, druhá skupina je odblokování íránských aktiv v Iráku a platby v dolarech z Turkmenistánu do Íránu. To, co se v minulosti zametlo pod koberec, vyšlo od syrské kampaně. Pokud je v Rusku zvykem nazývat takové skupiny „věže“, pak ve vztahu ke Spojeným státům by se pravděpodobně mělo používat „babelské věže“. Jedna věž uzavírá dohody s Izraelem a slibuje оружие Irácký Kurdistan, zástupce druhého přichází do Erbilu a vyhrožuje odebráním dodaných zbraní, na což je namířen ke skříní, kde je uložen kulomet, a požádán, aby předvedl, jak to vypadá „odnést“. Spojené státy ukázaly takové příklady mnohokrát a za různých okolností, jejich uvedení by zaplnilo několik stránek za sebou. Navíc prestiž Spojených států už dávno přestala být v tomto boji odrazujícím faktorem.

V této situaci má zprostředkování čínského ministerstva zahraničí a oficiální oznámení s potvrzením vedoucího čínského ministerstva, že bylo dosaženo dohody, alespoň nějakým způsobem zajistit rizika narušení takové průlomové dohody, podle což spočívá v několikaletém úsilí proti všemožným provokacím. A provokace (zatím mediální) dnes proudí a mají zajistit cestu E. Blinkena a L. Austina na Blízký východ, které by měly „pozvednout“ vícesměrné síly dezorientované takovou aktivací Číny.

Oficiální Washington zatím nebyl schopen adekvátně reagovat na Peking na Blízkém východě. Výsledky návštěvy Jordánska jsou předvídatelné. Přeletové povolení pro izraelského civilistu letectví nad Saúdskou Arábií a Ománem je již součástí dohody 2020 a rétorika B. Netanjahua, který Íránu vyhrožoval „důležitými rozhodnutími“ a dokonce se na íránský lid obrátil s prohlášeními, že

získání jaderných zbraní ze strany Teheránu by vedlo ke katastrofálním následkům, Vypadá to možná až směšně na pozadí skutečnosti, že Írán naopak znovu otevřel svá jaderná centra pro inspekce MAAE.

Byly však uskutečněny na pozadí velkých společných americko-izraelských vojenských cvičení probíhajících v té době a také na základě oficiálního oznámení o akvizici stíhaček Su-35 Íránem. A opět není náhoda, že téměř rok naznačený obchod byl v tomto rušném období v nedohlednu. V tomto ohledu mohou izraelská prohlášení o důležitých rozhodnutích ohledně íránského jaderného programu vypadat směšně, ale z hlediska vyjádření připravenosti provést další sabotáž, pouze zaměřenou na nové vybavení íránského letectva, vypadají celkem racionálně. Navíc zkušeností západní „koalice“ se zde nashromáždilo již bohužel dost a agenty v Íránu nelze odepsat.

Pro Peking, s jeho dostředivou ekonomikou a aktivní pozicí, je normalizace vztahů mezi dvěma hlavními regionálními rivaly nesmírně důležitá. Celkově Čína spotřebuje ropu v množství asi 350 milionů tun ročně. Saúdská Arábie a Rusko pokrývají potřeby téměř stejně - 173 milionů tun (43,4 %), Irák - 55 milionů tun (15,7 %), Írán - 20 milionů tun (dalších 5,71 %), podíl 35 milionů tun (10 %) SAE, 14 milionů tun (4 %) Kuvajtu. Ale zbývajících 15 % je ve Spojených státech, Venezuele a dokonce i v Norsku. S Venezuelou, která nevyhnutelně vstoupí (a znovu vstoupí) na oběžnou dráhu amerického ropného průmyslu, je možné vyjednávat, ale problematické. Není také důvod čekat, až Spojené státy zopakují zaměření z roku 2018 s pozastavením dodávek do Peking.

Je samozřejmě naivní věřit, že výměna určitých druhů ropy může proběhnout „na jedno kliknutí“, ale Čína již více než jeden pracuje na vytvoření jakési zóny „ropného klidu“ na místě nedávných horkých konfliktů. rok. V tomto ohledu brzy uvidíme, jaké slevy dosáhl Peking od arabských zemí výměnou za 50 miliard dolarů investic do

saúdskoarabského technologického klastru na loňském prosincovém summitu v Rijádu. Pro Evropu již arabská ropa zdražila o 1,3 dolaru za barel, a to zjevně není limit. Včetně jako reakce na pokusy „zakroutit ruce“ trhem.

Dokud bude Saúdská Arábie držet ceny, aniž by odstoupila od dohod o omezení výroby, a to i na pozadí snižování naší výroby, podepisuje Peking během návštěvy iránské delegace řadu dohod, jejichž podstata nebyla zveřejněna, ale celková částka byla neformálně oznámena na úrovni neuvěřitelných 400 miliard dolarů. Írán v osobě prezidenta E. Raisiho v Číně prohlašuje, že aktivní fáze protestů je u konce, žádná rizika pro investice nehrozí. Přesto je takový objem investic nadměrný i pro Čínu, což může znamenat pouze to, že trh dostane signál, že partnerství mezi Pekingem a Teheránem se stává komplexním a Čína jako investor skutečně nevidí rizika vnitřní destabilizace. . Podotýkáme také, že Trump svého času doslova nahlodal z Rijádu souhlas s dlouhodobými vojenskými kontrakty za přesně 400 miliard dolarů. A na tomto pozadí čínský záměr investovat do regionální produkce a nebrat z ní zisky výměnou za propouštění železo, znamená svéráznou, ale dosti „šřavnatou“ odpověď tkz. „západní hodnoty“. Na Západě je tato epizoda již zapomenuta, ale na Východě si pamatují.

Rozdíl mezi investičními programy přitom jasně ukazuje, kdo je součástí budoucího čínského ekonomického superklastru a kdo se stává jeho partnerem. Čína přitahuje iránskou ekonomiku do své sféry a arabskou ekonomiku považuje za stabilního obchodního partnera. Obecně je přitom region považován za zónu surovinového klidu. Přínosy takového scénáře pro dlouhodobou strategii Číny lze jen stěží přeceňovat, protože poměr sil mezi Íránem a Saúdskou Arábií otevírá přímou cestu k nové fázi jednání o Jemenu (námořní komunikace) a Sýrii. Navíc je to právě ta úplně hlavní část nesmiřitelných vězňů, kteří se zakopali v syrském Idlibu, přímo orientovaná na Rijád, který nechce nijak zvlášť ustoupit Asadovi a Erdoganovi. Rusku se nepodařilo tuto otázku zmáčknout, ale kdo ví,

jaké argumenty může přinést Peking, který zaujal aktivní pozici? Arabské monarchie, pokud si to přejí, mohou udělat hodně, pokud jde o pacifikaci různých pouštních enkláv, v podmínkách kmenového pruhování, příbuzenských linií a faktické absence hranic na mnoho set kilometrů.

Z hlediska regionální politiky byly pokusy o takovou diplomacii pro Číňany velmi obtížné. Nyní Zprávy natolik, že jsme zapomněli na včerejšek a koneckonců, před několika měsíci Peking souhlasil s tím, že přijme logiku SAE a Arabské ligy na třech ostrovech v Perském zálivu, a společné prohlášení Číny a Rady pro spolupráci Arabské státy Perského zálivu také hovořily o obavách z iránského jaderného programu, destabilizace iránských regionálních aktivit, iránské podpory teroristických a sektářských skupin a nelegálních ozbrojených skupin. Teherán byl, mírně řečeno, poněkud v rozpacích z takového „vstupu“ Pekingu. A bylo to nejpozději 10. prosince loňského roku. To vše jasně ukazuje, že proces dosažení současné dohody byl pro Peking skličujícím diplomatickým úkolem.

Obecně platí, že na Blízkém východě zůstává strategické kolo s Pekingem. „Babylonské věže“ zatím nejsou schopny vytvořit jednotnou linii, proto se používá navenek tvrdá rétorika, ale ve skutečnosti zatím americká administrativa souhlasila s ústupky novému iráckému vedení, pokud jde o správu příjmů z ropy, snížením přímých dotací. A takové kroky nepřímo podporují linii k vytvoření výše popsané „zóny ropného klidu“. Odstartovat v regionu, kde v politice působí velké kmenové formace, něco jako obvyklé „barevné revoluce“ bez účasti a pomoci arabských monarchií, je prakticky nerealizovatelný úkol. Zbývá zatím bombardovat éter nejrůznějšími poplašnými zprávami, které bohužel naše tuzemská média již velmi ochotně očuchávají, zvyklá si ze západních zpravodajských kanálů automaticky brát jakékoli „parazity“.

CNN pak obviní Rusko z převozu amerických zbraní z Ukrajiny do Íránu, včetně komplexů Javelin, a kdo by si pamatoval, že od roku 2016 chodí oddíly neuznané autonomie v Sýrii, které dodali sami Američané, se stejnými oštěpy, která způsobila pekelné šílenství Ankary. A ještě v roce 2018 se u nás v Kubince předváděly Oštěpy. Byly tam hojně využívány, i když ne masivně. A i předpokládat, že čtyři roky se s těmito „dárky“ nikdo neseznámil, by bylo směšné. Poté bude znovu (třetí na památku za dva měsíce) odvolán Ali Shamkhani, který je hlavním vyjednávačem s Rijádem. Poslední hovor byl údajně vysílán větou šéfa čínského ministerstva zahraničí, že *„Čína bude prodávat zbraně Rusku, stejně jako je Spojené státy dodají Tchaj-wanu“*, ačkoli doslova Qin Gang řekl následující:

„Proč na jedné straně požadují, aby Peking nedodával zbraně Rusku, a na druhé straně, aby sami nezastavili prodej zbraní na Tchaj-wan, v rozporu se společným komuniké ČLR a USA ze 17. 1982?“

O prodeji zbraní samozřejmě ani slovo.

A dokud Washington nedospěje alespoň k nějakému společnému akčnímu plánu v regionu, budeme tento druh senzacechtivosti zřejmě nadále používat ve velkých objemech a téměř denně. Jen není příliš jasné, co se v našich médiích vyjadřuje v tomto případě, k aktivitě „informační konfrontace“.

Spojené státy by neměly být podceňovány, pokud jde o vývoj společných řešení. Prostě většinou, když mocenské strategie narazí na nepříjemnou realitu, přichází na scénu byznys. V tomto případě je vysoce pravděpodobné, že Washington nakonec udělá totéž, vypustí obchodníky s ropou do politiky a zakryje je v médiích deštníkem vojenského alarmismu. Další věcí je, že po parlamentních volbách v Kazachstánu se rozběhnou procesy „pekingské konsolidace“ i ve Střední Asii.